

jen smyšlenky malé holčičky. Třeba takový Annwyn vůbec nebyl a jen jsem na to zapoměla.

Pokud tomu tak opravdu je, raději bych dál předstírala, že byl takový, jak si ho pamatuju. Líbí se mi tak víc – přetékající životem, jež mi zahlcuje všechny smysly.

I zde mám smysly zahlcené, ne však v dobrém smyslu.

Přístav Derfort je po dnešním ranním dešti ještě stále promáčený. Všechno zde je neustále od vody, která přichází buď z moře, nebo z oblohy. Občas z oběho zároveň. V městě nenajdete jedinou střechu z dřevěných šindelů, která není úplně promáčená, ani žádné zvětřelé dveře, jež se vlivem neustálé vlhkosti neloupou.

Mraky často vytáhnou vlhkost z oceánu a shodí ji na město. Déšť však nikdy není očištný. Jen zaplaví zablácené ulice a páchnoucí rybinou steče zpátky do moře, které ho nasýtí.

Dnes je vzduch těžký a dusný, jeho vlhkost mi vsakuje do oblečení a tíží mě v plicích. Budu mít štěstí, jestli mi věci uschnou, až si je večer pověším na šňůru, a jestli nebudu mít vlasy neustále vlhké a krepaté.

Na mé oblečení a vlasy se ale stejně nikdo ne dívá. Hamižné oči se vždy upírají jen na mé zlaté tváře a těkají pohledem po mé pokožce o deset odstínů lesklejší, než aby byla skutečná. Proto se o mně mluví jako o pomalované dívce. Zlatá sirota z derfortského přístavu. Ať mám na sobě jakékoli hadry, stejně nezakryjí absurdní bohatství, jež se pod mým zmáčeným oblečením skrývá. Bez cenné jmění v podobě mé pokožky, které mi k ničemu není, a přesto je příčinou *všeho*.

Stánky lemující tržiště jsou stále tmavé, nacucané vodou a se zakrytými vozíky, z nichž kapou zbytky deště. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Snažím se

předstírat, že necítím štiplavý pach železa z blízkého kovářství, kde vyrábějí kotvy. Že necítím mokrá dřevěná prkna kotvicích lodí ani zápach ryb, které sebou mrskají v bednách, nebo slanou vůni pobřežního písku.

Moje představitost však na zahrnutí smradu nestačí.

Vzduch by ale nejspíš voněl o něco lépe, kdybych neseděla na odpadkovém koši místní hospody. Zvětřelý pach starého piva je sice k nevydržení, ale místo, kde se koš nachází, je jedno z nejsušších ve městě a skrývá se ve stínech, tudíž se jedná o cennou nemovitost.

Poposednu si na kovovém poklopu, opřu se zády o budovu za sebou a rozhlédnu se po tržišti. Neměla bych tu být. Měla bych být neustále v pohybu, ale i to s sebou přináší určitá rizika. Zakir má v městě mnoho očí. Je jen otázkou času, než mě chytí, ať už tu zůstanu, nebo ne. Schovávám se před ním a povinnostmi, které mi uložil. Schovávám se před jeho přísluhovači, kteří se potloukají ulicemi a dohlížíjí na žebrající děti – ne aby jim zajistili bezpečí, ale aby se nikdo jiný neodvážil vstoupit na Zakirovo území nebo okrást jeho zloděje.

Schovávám se na místě, kde nemám naději, že mě nenajdou.

Jako by mě něco volalo, zvednu oči a zadívám se mezerou mezi dvěma stánky na oceán. Prohlížím si plachtoví kotvicích lodí. Připomínají mi potřhané mraky, které se vzpínají k obloze. Při pohledu na ně, na jejich snahu o útěk, se mi sevře žaludek. Přímě tam, na horizontu, leží svoboda.

Je to lež.

Na černé pasažéry čeká v Derfortu krutý trest. Byla bych blázen, kdybych se o to pokusila. Nejedno ze Zakirových dětí *zkusilo* utéct a nedožilo se rána. Asi nikdy nezapomenu na to, jak jim raci trhali maso